

Problemet i den danske EU-debat er, at man efterhånden ikke mere kan sige ja til det indre marked og nej til Unionen. Problemet er, at det, som tiden går, bliver mere og mere infiltreret, og derfor er det også noget andet, vi begynder at skulle tage stilling til. Det er noget andet end det rene indre marked, og derfor synes jeg, at det er for primitivt, at man i den danske debat stadig væk deler det op og siger: Ville du stemme ja eller nej til det indre marked? Hvis det indre marked står alene, så vil vi stemme ja til det; hvis det indre marked forudsætter, at vi skal gå videre på en lang række andre områder i unionssamarbejdet, er vi mere skeptiske.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg kan forstå på hr. Kristian Thulesen Dahl, at vi næsten er ved at få to partier her i Folketinget, der kan have været lidt i tvivl om, hvor de skulle stemme ja eller nej. For efterhånden som vi kommer længere og længere ned i substansen, så bliver Dansk Folkeparti mere og mere i tvivl om, hvorvidt de skal sige ja eller nej. Det vil altså i fremtiden sige, at når hr. Kristian Thulesen Dahl går langt i substansen, så kan man aldrig få et ja eller et nej fra Dansk Folkeparti, for der er ikke mere noget, der er sort eller hvidt. Men vil Dansk Folkeparti ikke give undertegnede ret i, at vi i mange situationer bliver nødt til at sige ja eller nej?

Formanden:

Så er det fru Elisabeth Arnold og hr. Kristian Thulesen Dahl, der så kan få lov at svare hele to personer.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det hjælper ikke noget, at hr. Kristian Thulesen Dahl prøver at give Det Radikale Venstre skylden for al landens ulykker og alle verdens fortrædeligheder. Det preller fuldstændig af på mig. Jeg kan kun konstatere, at med det sidste indlæg bekræftede hr. Thulesen Dahl sådan set den konklusion, jeg kom med tidligere: at Dansk Folkeparti ikke er tilhænger af det indre marked, og det er Fremskridtspartiet. Jeg synes stadig væk, det er godt at have fået den klargøring på, at der er en forskel på de to partier. Den afklaring har vi trængt til.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til fru Elisabeth Arnold: Jeg er ikke i tvivl om, at der er en forskel. Så til hr. Jens Kirk: Jeg vil sige, at det er fuldstændig rigtigt forstået, at jeg ikke mener, at tingene er sort-hvide. Jeg mener ikke, sådan som fru Elisabeth Arnold giver udtryk for, at vi i dag i 1996 kan forholde os til et ja eller nej til det indre marked, for det er slet, slet ikke det, der er spørgsmålet i den danske EU-debat i dag.

Det, der er spørgsmålet, er, hvor mange lag man skal lægge oven på det indre marked. Hvor meget skal man infiltrere den politiske union i det indre marked? Det er det, der er spørgsmålet i dag, og det, jeg i al beskedenhed forsøger, er at løfte EU-debatten op til det niveau, hvor man forholder sig til det spørgsmål. Men jeg kan forstå, at Det Radikale Venstre alene ønsker at forholde sig til en debat, der kører på spørgsmålet fra 1986, om man siger ja eller nej til det indre marked.

Jeg har forsøgt i mit tidligere indlæg og skal bare beskedent forsøge at sige det endnu en gang, at det kan vi ikke mere. Vi kan ikke i 1996 tage stilling til ja eller nej til det indre marked. I dag tager vi stilling til det indre marked plus en lang række andre ting, og det er det, jeg forsøger at forklare også fru Elisabeth Arnold.

Formanden:

Hr. Jens Kirk. Mon ikke snart vi nærmer os justitsministerens indlæg?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

I dagsordenen fra Dansk Folkeparti ønsker man en afstemning, men jeg kan forstå på Dansk Folkeparti, at man ikke ønsker at vejlede befolkningen i, om de skal stemme ja eller nej.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Tak for formandens omsorg.

Jeg vil først sige tak til det store flertal, der står bag en positiv forhandlingsstrategi over for et udvidet samarbejde. Jeg tror, at det var fru Elisabeth Arnold, der var inde på, at det her måske bliver gjort mere mystisk, end det behøver at være, for man kunne jo se på, hvordan samarbejdet har fungeret mellem de nordiske lande de sidste 40 år, hvor man har haft den fri bevægelighed af personer i stor udstrækning, samtidig med at man har haft et tæt politimæssigt samarbejde med udveksling af oplysninger.